

Ahogy Európát láttuk...

Angol

John vidéki útjára magával viszi feleségét is.

A szállodában, ahol megszállnak, tűz üt ki. John fölkelti feleségét, segít neki öltözködni, s hogy tanúságot tegyen lélekjelenlétéről, melyre különösen büszke, lassan felhúzza frakkját, fejébe nyomja kürtőkalapját, veszi esernyőjét s minden segítség nélkül lekíséri feleségét az utcára. Ott várják meg a tűzoltók érkezését.

– Látod fiam – oktatja John úr feleségét – milyen nagyszerű az, mikor valakinek igazán hidegvére van.

– Igen, igen John – hagyja helyben az asszony –, de akkor legalább fölvehetted volna a nadrágot is.

* * *

Amerikai

New Yorkban a londoni gentleman megáll Washington szobra előtt. Az idegenvezető, aki kalauzolja őt, magyaráz:

– Csodálatos ember volt. Soha egy hazugság se hagyta el a száját.

– Igen – bólintott az angol. – ő is, mint minden amerikai, az orrából beszélt.

* * *

Belga

Az öreg falusi paraszt meg az élete párja az indóházba lép. Ekkor először látnak vonatot. A szerelvény ott álldogál a sínen. Az öreg nézegeti a mozdonyt, de csak rázza a fejét.

– No, mit gondolsz, apjuk – kérdezi tőle az asszony.

– Sohase fog ez clindulni – hajtogatja az öreg. – Sohase fog ez clindulni.

A vonatvezető füttyent, a mozdony elsis-

tereg, a kocsik utána kocognak, előbb lassan, aztán gyorsabban. Már messze-messze kanyargott a vonat, mikor az asszony ravaszul így szól az urához:

– No, apjuk, mit gondolsz most?

Az öreg éppúgy rázza a fejét, mint annak előtte.

– Sohase fog ez megállni – mondja. – Sohase fog ez megállni.

* * *

Francia

A tanító házi feladatot ad tanítványainak, de eleve figyelmezteti őket, hogy ne bízzák magukat képzeletükre, hanem valóban azt írják meg, ami bennük van. Egy tanuló az alábbi dolgot nyújtotta be:

– Nem bízom magam képzeletemre, hanem megírom, ami bennem van. Tehát bennem van a gyomor, a tüdő, a máj, két alma, két krémes, és az ebéd.

* * *

Lengyel

Fiúcska ül az utcán, keservesen zokog. Egy járókelő megállapodik, vallatja, hogy mi a baja.

– A mama – jajveszékelt a fiú – vízbeölte a kiscicákat.

– Azért sírsz, te csacsi? Hisz ez nem olyan nagy baj.

A fiúcska erre még hangosabban bömböl:

– De a mama megígérte, hogy majd én ölöm őket vízbe.

(Forrás: A Pesti Hírlap 1931. évi nagy naptára.)

Adomagazda: RÓNYAI LÁSZLÓ